

РЕШЕНИЕ

№ 3576

гр. София, 28.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 12.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гургана Маринова, като разгледа дело номер **12419** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на Я. Л. Н. от [населено място] срещу решение № Ж-231/03.12.2013г. на Комисията за защита на личните данни в частта му по т. 3, с която жалбоподателят е осъден да заплати на [фирма], на основание чл. 47, ал. 2, предл. 2 от АПК, направените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 780 лева.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност и нищожност на оспорения административен акт в частта му по т. 3, като издаден при липса на компетентност, при съществено нарушение на административно-производствените правила и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят счита, че административният орган няма компетентност да присъжда направени в рамките на административното производство разноски за адвокат, тъй като такова негово правомощие не произтича от закона. Твърди се също така, че АПК не предвижда възможност за административния орган да присъжда разноски. Възразява се още, че в процесния случай е неприложима нормата на чл. 47, ал. 2 от АПК. Претендира се от съда да постанови решение, с което да бъде отменено решението в оспорената му част, както и бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ /КЗЛД/ – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита

същата за неоснователна по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, както и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя.

Заинтересованите страни – [фирма] и [фирма] – редовно призовани, не изпращат представител и не изразяват становище по жалбата.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

С жалба рег. № Ж-231/25.06.2013 г. Я. Л. Н. е сезирал КЗЛД с твърдения за незаконосъобразно обработване на личните му данни от [фирма] и [фирма], както и с искане за налагане на административни наказания на двете дружества за нарушения на ЗЗЛД. Във връзка с така подадената жалба пред КЗЛД е било образувано административно производство, в което са били конституирани като страни жалбоподател – Я. Н. и ответници - [фирма] и [фирма], на които на основание чл. 36 от АПК е дадена възможност за представяне на писмено становище и доказателства по предмета на жалбата. С писмо рег. № П-5298/06.08.2013 г. [фирма] е представило пред КЗЛД писмено становище с приложени към него писмени доказателства, като в становището си е направил изрично искане за присъждане на направените в административното производство разноски за адвокатско възнаграждение. С писмено становище рег. № С-675/05.11.2013 г. пълномощника на [фирма] – адв. Б. Б., е направил отново искане за присъждане в административното производство на разноските за адвокатско възнаграждение. Към становището са приложени пълномощни, с които Б. Х. – управител на [фирма], е упълномощил адв. Б. и адвокатски сътрудник М. Я. да представляват дружеството пред КЗЛД по жалбата на Я. Н., както и копие от фактура № [ЕГН] за сумата от 780 лева с ДДС за извършено процесуално представителство пред КЗЛД с получател [фирма] и издател адвокатско дружество „С. и Б.” и платежно нареждане за плащане на фактура № [ЕГН].

По делото е приложен протокол рег. № ПР-142/01.10.2013 г., съгласно който на М. Я., пълномощник на [фирма], е предоставен достъп и се е запознал с административната преписка в присъствието на служител в КЗЛД.

На проведено заседание на КЗЛД на 06.11.2013 г., за което са уведомени страните в административното производство видно от приложените по делото известия за доставяне, жалбата на Я. Н. е разгледана по същество и е прието решение за обявяването ѝ за неоснователна. Видно от приложеното по делото извлечение на протокол № 38 от 06.11.2013 г. за проведеното заседание на КЗЛД страните са били редовно уведомени, като нито една от страните не се е явила или изпратила свой представител.

С решение № Ж-231/03.12.2013 г. КЗЛД е отхвърлила като неоснователна жалба рег. № Ж-231/25.06.2013 г., подадена от Я. Л. Н. срещу [фирма] и [фирма]. В т. 3 от цитираното решение КЗЛД, на основание чл. 47, ал. 2, предл. второ от АПК и приложено към административната преписка пълномощно и платежно нареждане от 28.10.2013 г. за кредитен превод във връзка с фактура № [ЕГН]/01.10.2013 г., е уважила искането на [фирма] за направени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 780 лева, като е посочил, че същите следва да се платят на дружеството от

страна на жалбоподателя Я. Н..

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Видно от приложена по делото обратна разписка жалбоподателят е уведомен за оспореното решение на 09.12.2013 г., като жалбата срещу него е подадена директно до съда на 10.12.2013 г., съгласно поставено върху приложения по делото пощенски плик пощенско клеймо, т. е. в законоустановения 14-дневен срок.

Разгледана по същество, след проверка на административния акт, съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, същата е основателна по следните съображения:

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган – КЗЛД, в съответствие с предоставените му правомощия с чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД, както и в предписаната от закона форма – писмено решение. При постановяването на оспорения административен акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, установени в чл. 36 – чл. 41 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация /Правилника/, както и в чл. 21 – чл. 64 от АПК, които да мотивират неговата отмяна само на това основание в оспорената му част.

Настоящият съдебен състав намира обаче, че решение № Ж-231/03.12.2013г. на КЗЛД в частта му по т. 3 е постановено в противоречие с разпоредбата на чл. 47, ал. 2 от АПК, послужила като правно основание за постановяването му в тази част и наведените в този смисъл доводи от жалбоподателя се явяват основателни. С решение № Ж-231/03.12.2013г. на КЗЛД, в оспорената му част по т. 3, жалбоподателят е осъден да заплати на [фирма], на основание чл. 47, ал. 2, предл. 2 от АПК, направените в административното производство разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 780 лева. Съгласно чл. 47, ал. 2 от АПК на лице по чл. 44, ал. 3, което има адрес в друга община и се е явило лично по призовка извън случаите по чл. 46, ал. 1, се признават пътни и други разходи, като същите разходи се признават и при личното явяване на страна, когато производството е открито по искане на друга страна или по служебен път, както и искането за признаване на разходите се отправя до органа, водещ производството, преди издаване на акта, а разходите се признават по нормативи, определени от министъра на финансите. Действително, в процесния случай от приетите по делото писмени доказателства се установява, че в съответствие с чл. 47, ал. 2, изр. трето от АПК искането за признаване на направени разходи в административното производство е направено от конституираната като ответна страна [фирма] още при депозиране на първоначалното становище пред КЗЛД по подадената от Я. Н. срещу тази ответна страна жалба, т. е. преди издаване на акта. За да са налице обаче законовите предпоставки за прилагане на нормата на чл. 47, ал. 2, изр. второ от АПК и да се уважи направено от страната искане за признаване на разноски, в това число и адвокатско възнаграждение, то следва не само искането да е направено от страна, която няма качеството на жалбоподател в административното производство и не е инициирала същото, каквато безспорно в процесния случай е била [фирма], но и страната, която прави искането за признаване на разноските трябва да се е явила лично пред административния орган. Видно от приложената по делото административна преписка в административното производство по издаване на оспореното решение ответната страна [фирма], чрез лицето, което я представлява – управителят Б. Х., не се е явявала лично в КЗЛД. Съгласно приложеното по делото

извлечение от протокол № 38 от 06.11.2013 г. на проведеното заседание на КЗЛД, на което и е разгледана жалбата на Я. Н. по същество, всички страните са били редовно уведомени, като нито една от страните, включително и ответната страна [фирма], не се е явила или изпратила свой представител на това заседание на комисията. Предвид на така установеното съдът намира, че в административното производство пред КЗЛД ответната страна не се е явила лично по смисъла на чл. 47, ал. 2, изр. 2 от АПК, нито чрез лицето, представляващо дружеството, нито чрез някой от двамата упълномощени адвокати, за да са били налице законовите предпоставки на цитираната разпоредба за признаване от административния орган на разходи, направени от тази ответна страна. В тази връзка следва да се има предвид, че обстоятелството, че адв. Б., като пълномощник, е изготвил писмено становище, а сътрудника Я. се е запознал с административната преписка, не обосновава и не предполага извода за наличие на лично явяване в административното производство на ответната страна [фирма], за което и явяване само законодателят е предвидил възстановяване на разноски – пътни и други разходи. За да се приеме в процесния случай, че е налице лично явяване на страната в административното производство, то същата е следвало да се яви в проведеното на 06.11.2013 г. открито заседание на КЗЛД. Изрично в разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от Правилника е предвидено, че комисията разглежда жалбата по същество на открито заседание, за което уведомява страните и заинтересованите лица. По изложените съображения настоящият съдебен състав приема така подадената жалба за основателна и доказана и като такава същата следва да бъде уважена.

С оглед изхода на спора и доколкото в настоящото производство от жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноските по делото, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати направените по делото от жалбоподателя разноски общо в размер на 1 010 лева, представляващи внесена държавна такса в размер на 10 лева и реално изплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1 000 лева. По отношение размерът на адвокатското възнаграждение съдът намира направеното възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК от процесуалния представител на ответника за неоснователно, тъй като адвокатското възнаграждение в размер на 1 000 лева не е прекомерно с оглед на фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, 24 - ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Я. Л. Н. от [населено място] решение № Ж-231/03.12.2013г. на Комисията за защита на личните данни в частта му по т. 3, с която жалбоподателят е осъден да заплати на [фирма], на основание чл. 47, ал. 2, предл. 2 от АПК, направените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 780 лева, като незаконосъобразно.

ОСЪЖДА КОМИСИЯТА ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ да заплати на Я. Л. Н., с адрес: [населено място],[жк], бл. 47-48, вх. К, ет. 2, ап. 164, сумата в размер на 1 010 /хиляда и десет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок

от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: